

Sygn. akt II K 717/18

WYROK ŁĄCZNY

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 lutego 2019 r.

Sąd Rejonowy w Piotrkowie Trybunalskim w Wydziale II Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSR Rafał Nalepa

Protokolant: st. sekr. sąd. Joanna Kotala

w obecności Prokuratora: Jakuba Łaskiego

po rozpoznaniu 5 lutego 2019 r. sprawy A. F., s. Z. i B. z d. G., urodzonego (...) w P. skazanego prawomocnymi wyrokami:

I. łącznym Sądu Rejonowego w P.. z dnia 6 września 2017 r. w sprawie II K 287/17 którym wymierzono skazanemu z kar pozbawienia wolności orzeczonych wyrokami: Sądu Rejonowego w (...)z dnia 10 stycznia 2014 r. w sprawie II K 706/13, Sądu Rejonowego w P.z dnia 13 kwietnia 2016 r. w sprawie II K 837/15 karę łączną 2 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności, którą skazany odbywa od 17 października 2017 r. do 1 grudnia 2019 r.,

II. Sądu Rejonowego w P.z dnia 27 lipca 2018 r. w sprawie II K 209/18 za ciąg przestępstw z art. 233 § 1 kk w zw z art. 4 § 1 kk na karę 1 roku pozbawienia wolności, którą skazany będzie odbywał od 1 grudnia 2019 r. do 30 listopada 2020 r.;

1. na podstawie art. 85 § 1-3 kk, art. 85a kk, art. 86 § 1 kk wymierza skazanemu A. F. z wyroków opisanych w punktach I i II karę łączną 3 (trzech) lat pozbawienia wolności;

2. na podstawie art. 577 kpk zalicza skazanemu na poczet kary łącznej pozbawienia wolności okresy pozbawienia wolności od 3 sierpnia 2017 r. godzina 15:30 do 17 września 2017 r. godzina 15:30 oraz od 17 października 2017 r. godzina 15:30 z wyroku opisanego w punkcie I;

3. na podstawie art. 576 kpk orzeka, że wyroki podlegające połączeniu nie podlegają wykonaniu w zakresie objętym niniejszym wyrokiem łącznym, a w pozostałym zakresie podlegają odrębnemu wykonaniu;

4. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokata T. K. kwotę 147,60 (stu czterdziestu siedmiu złotych, sześćdziesięciu groszy) tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skazanemu z urzędu;

5. zwalnia skazanego od wydatków postępowania, którymi obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

W dniu 22 listopada 2018 r. skazany A. F. złożył do tutejszego sądu wniosek o wydanie wobec niego wyroku łącznego obejmującego wyroki wydane przez Sąd Rejonowy w P.w sprawach o sygn. akt: II K 209/18 i II K 287/17.

(wniosek skazanego k. 3-3v)

Z urzędu ustalono, że A. F. został skazany następującymi wyrokami:

I. łącznym Sądu Rejonowego w P. z dnia 6 września 2017 r. w sprawie II K 287/17 którym wymierzono skazanemu z kar pozbawienia wolności orzeczonych wyrokami: Sądu Rejonowego w (...) z dnia 10 stycznia 2014 r. w sprawie II K 706/13, Sądu Rejonowego w P. z dnia 13 kwietnia 2016 r. w sprawie II K 837/15 karę łączną 2 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności.

Skazany odbywa karę pozbawienia wolności od 17 października 2017 r. do 1 grudnia 2019 r.

II. Sądu Rejonowego w P.z dnia 27 lipca 2018 r. w sprawie II K 209/18 za ciąg przestępstw z art. 233 § 1 kk w zw z art. 4 § 1 kk na karę 1 roku pozbawienia wolności.

Skazany będzie odbywał karę pozbawienia wolności od 1 grudnia 2019 r. do 30 listopada 2020 r.

Możliwość wydania wyroku łącznego przewiduje art. 85 § 1 kk zgodnie z którym, jeżeli sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw i wymierzono za nie kary tego samego rodzaju albo inne podlegające łączeniu, sąd orzeka karę łączną.

W przedmiotowej spełnione były przesłanki pozytywne do orzeczenia kary łącznej w sprawach Sądu Rejonowego w P.II K 287/17 (pkt I) i II K 209/18 (pkt II) gdyż kary pozbawienia wolności orzeczone tymi wyrokami są jednorazowe i podlegają wykonaniu. Nie stwierdzono istnienia przesłanek negatywnych z art. 85 § 2-4 kk, albowiem kary nie zostały wykonane w całości, wymierzyły je sądy krajowe a żadnego z przestępstw skazany nie dopuścił się w trakcie odbywania kary za poprzednie przestępstwo.

Jak wynika z treści art. 86 § 1 kk, sąd wymierza karę łączną w granicach od najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa do ich sumy, nie przekraczając jednak 810 stawek dziennych grzywny, 2 lat ograniczenia wolności albo 20 lat pozbawienia wolności; karę pozbawienia wolności wymierza się w miesiącach i latach. Zatem sąd mógł wymierzyć A. F. karę łączną pozbawienia wolności od najwyższej z orzeczonych kar (2 lat i 3 miesiące pozbawienia wolności - przy zastosowaniu w pełni zasady absorpcji) do ich sumy (3 lat i 3 miesiące pozbawienia wolności - przy zastosowaniu w pełni zasady kumulacji).

Znaczenie z punktu widzenia rozmiaru kar łącznej mają dyrektywy: związku merytorycznego między przestępstwami, za które wymierzono kary, bliskości czasowej, tożsamości naruszonego dobra, rodzaju i formy winy, a także pobudki, którymi kierował się sprawca dopuszczając się przestępstw, za które go ukarano. Im te relacje są bliższe tym dla sprawcy korzystniej, kiedy są rozluźnione lub ich nie ma, przemawia to za ukształtowaniem kary w kierunku kumulacji (por. D. Kala, M. Kubicka Kara łączna w projektach nowelizacji Kodeksu karnego- wybrane zagadnienia, Kwartalnik KSiP, zeszyt 13/2014, s. 103). Lektura wyroków skazujących, które podlegały łączeniu, świadczy że pomiędzy przestępstwami ze spraw opisanych w punkcie I i II brak jakiegokolwiek powiązania merytorycznego. Czyny ze skazania jednostkowego w sprawie II K 706/13 wyczerpywały znamiona art. 278 § 1 kk w zw z art. 64 § 1 kk, a ze skazania II K 837/15 z art. 297 § 1 kk i art. 286 § 1 kk w zw z art. 11 § 2 kk i art. 64 § 1 kk (objął to poprzedni wyrok łączny w sprawie II K 287/17) będąc skierowanymi przeciw mieniu. Z kolei czyny z „nowego” wyroku ze sprawy II K 209/18 wyczerpały znamiona art. 233 § 1 kk będąc skierowanymi przeciwko wymiarowi sprawiedliwości. Przy czym fałszywe zeznania nie dotyczyły w żadnym wypadku przestępstw ze spraw wcześniejszych; można bowiem wyobrazić sobie, że skazany broniąc się przed odpowiedzialnością karną dotyczącą poprzednich przestępstw podał nieprawdę (co jest obecnie penalizowane art. 233 § 1 a kk) i wtedy taki związek, mimo braku analogicznego przedmiotu zamachu by istniał, ale tak nie jest. Przestępstwo ze sprawy II K 706/13 popełnione zostało 22 lipca 2013 r., ze sprawy II K 837/15 w dniu 16 kwietnia 2014 r., natomiast ostatnie dwa: 27 lipca 2015 r. i 1 marca 2016 r., więc dzielił je stosunkowo długi okres czasu, co jest dla skazanego niekorzystne. W orzecznictwie ugruntował się słuszny pogląd, iż kara łączna nie jest automatyczną premią dla sprawcy, a racjonalizacją odpowiedzialności karnej. Premia należy się sprawcy o ile między przestępstwami istnieje ścisły związek, a ten legitymuje się dobrą opinią z jednostki penitencjarnej. Innymi słowy postępowanie w przedmiocie wydania wyroku łącznego nie może stawiać automatycznie skazanego w lepszej sytuacji z gwarancją złagodzenia kary tylko z racji złożenia samego wniosku o połączenie kar (por: postanowienie SN z 22 września 2016 r. w sprawie III KK 140/16, wyrok SA w Krakowie z 21 kwietnia 2017 r. w sprawie II Aka 272/16).

Wreszcie trzeba wspomnieć o mało przekonującym zachowaniu skazanego w izolacji penitencjarnej, które jest poniżej oczekiwanego przez sąd od osób odbywających karę pozbawienia wolności. W przypadku skazanego ma to szczególnie znaczenie, gdyż nie po raz pierwszy jest pensjonariuszem jednostki penitencjarnej. Skazany niczym się nie wyróżnia. Wprawdzie był dwanaście razy nagradzany i ukończył terapię odwykową, ale i również, co szczególnie naganne, sześciokrotnie karany dyscyplinarnie. Co najgorsze deklaruje mało krytyczny stosunek do przestępstw popełnionych

w przeszłości i umniejsza swoją winę, co świadczy o tym, iż zaawansowanie procesu resocjalizacyjnego nie jest na tyle duże, żeby premiować go dobrodziejstwem absorpcji, czy nawet kształtować karę w oparciu o zasadę bliższą absorpcji, na którą zasługują ci, rozumiejący swoje błędy i chcący zmienić swoje postawy a tego o skazanym powiedzieć na obecnym etapie nie można. Deklaracje z wniosku o wyrok łączny, jakoby skazany zrozumiał swoje błędy i skorygował swoje zachowanie w kierunku poszanowania prawa, czyli jest w pełni zresocjalizowany, mają charakter czysto tendencyjny, rozminający się z wnioskami obserwujących go wykwalifikowanych funkcjonariuszy służby więziennej; czyny skazanego liczą się dla sądu bardziej, aniżeli jego słowa. Opinia o skazanym nie może być więc uzasadniać ukształtowania kary łącznej w kierunku absorpcji, a zdaniem sądu przemawia za jego dłuższym pobytem w jednostce penitencjarnej z przyczyn wychowawczych oraz ogólnoprewencyjnych.

Dlatego też uznano, iż karą adekwatną w przypadku A. F. będzie kara 3 lat pozbawienia wolności.

W orzecznictwie ugruntował się słuszny pogląd, iż kara łączna nie jest automatyczną premią dla sprawcy, a racjonalizacją odpowiedzialności karnej. Premia należy się sprawcy o ile między przestępstwami istnieje ścisły związek, a ten legitymuje się dobrą opinią z jednostki penitencjarnej. Innymi słowy postępowanie w przedmiocie wydania wyroku łącznego nie może stawiać automatycznie skazanego w lepszej sytuacji z gwarancją złagodzenia kary tylko z racji złożenia samego wniosku o połączenie kar (por: postanowienie SN z 22 września 2016 r. w sprawie III KK 140/16, wyrok SA w Krakowie z 21 kwietnia 2017 r. w sprawie II Aka 272/16).

W oparciu o opinię z zakładu karnego i odpisy wyroków, na podstawie art. 577 kpk Sąd zaliczył skazanemu na poczet orzeczonej kary łącznej okres pozbawienia wolności od dnia 3 sierpnia 2017 r. godzina 15:30 do dnia 17 września 2017 r. godzina 15:30 oraz od dnia 17 października 2017 r. godzina 15:30 z wyroku opisanego w punkcie I.

Na podstawie § 17 ust. 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. 2016 poz. 1714) zasądzone na rzecz adwokata T. K. wynagrodzenie.

Mając na uwadze fakt, iż A. F. obecnie odbywa karę pozbawienia wolności i jego możliwości zarobkowe są ograniczone, Sąd zwolnił skazanego od ponoszenia wydatków postępowania, którymi obciążył Skarb Państwa, a ponadto zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adwokata T. K. kwotę 147,60 zł tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skazanemu z urzędu.